

FOLK OG LAND

Nr. 7 — 17. ÅRGANG

LØRDAG 30. MARS 1968

LØSSALG KR. 1,50

ALEXANDER LANGE:

KRENKELSER AV RETTENS ABC

QUISLINGAKTORENS FÆLE DILEMMA

Demonstrert av ham selv

A.

Som man vill se festet i Quislingsaken aktor Annæus Schjødt senior seg ikke minst med et mystisk skrift som heter «Rosenbergs dagbok». Selvsagt kan man ikke dømme en mann til døden på grunnlag av hva en annen mann uttaler om vedkommende i en dagbok! Hvis dette var norsk strafferett da skulle her oppstå nydelige tilstander! Derimot kan vedkommende dømmende rett innkalde dagbokskriveren som vitne. Dette ble naturligvis ikke gjort i Q-saken. For da hadde visse brudd på lov og krav til beviser blitt enda mer å ta og føle på! Intervjuet om Q-saken i Agderposten 16.7.1962 erklærer herr Schjødt at «Rosenbergs dagbok var jo særlig avslørende» — dette i forbindelse med hva han sier til Agderposten om «Quislings forræ-

deri før okkupasjonen, hans reiser til og konferanser med Rosenberg og med selveste Hitler».

Denne «Rosenbergs dagbok» ble kastet på lagmannsrettens bord av aktor og uten innsigelse fra retten på rettsakens annen dag, 21. august 1945. Slik fremferd var et klart brudd på straffeprosesslovens § 292 som bestemmer at når tiltalebeslutningen forkynnes tiltalte skal samtidig sakens aktstykker tilstilles forsvareren, «med Angivelse av, hvilke Beviser der agtes benyttede, hvorledes de tænkes erhvervede, hvad dermed agtes godtgjort — — —»

Forsvareren h. r. advokat Henrik Bergh, som nok var klar over hvor desperat det høstet med å få avsagt dommen, utbryter da fortvilet, ifølge det sten. referat side 59:

(Forts. side 2)

Sannheten vil frem:

Britannias „Establishment” avsløret

NYTTIG LEKSE FOR «DET OFFISIELLE NORGE»

For FOLK OG LAND av Ralph Hewins

I en tredelt utredning, som vi påbegynner i det efterfølgende, viser den britiske forfatter og journalist Ralph Hewins hvorledes overdreven hemmeligholdelse fra statens side har skjult svakheten i den tradisjonelle britiske «way of life» og hindret dannelsen av en sunn offentlig opinion bygget på virkelige kjennsgjerninger. Gjennom en periode av 30 år er det fostret illusjoner som nu har redusert nasjonen til status av «Europas syke mann» og har fremkalt en sterk reaksjon i form av offentlige angrep på «the establishment» i forbindelse med krav på grunnleggende informasjon om folket kan bygge på ved en ny undersøkelse av landets nyere historie og når det gjelder å finne igjen dets historiske identitet.

Ralph Hewins vil være kjent av våre lesere fra tidligere som forfatter av en rekke artikler i vårt blad og som forfatter av en rekke bøker, bl. a. «Count Folke Bernadotte — his life and work» (1949) og «Quisling — prophet without honour» (1965), i norsk oversettelse 1966. Han finner mange likheter og tilsvarende farer i behandlingen av norsk historie gjennom de siste trede år. Løsningen på den norske syke er, mener han, at «det offisielle Norge» (det norske «establishment») betror folket de sanne historiske kjennsgjerninger, at det kvitter seg med den ubøyelige propagandaholdning fra krigstiden, og starter fra nytt av før geopolitikken i slutten av det tyvende århundre oppsluker nasjonen slik som i 1940.

I.

Analyse.

Den tilfeldige måte den nu sterkt kritiserte «uskrevne britiske konstitusjon» ble frembragt på, og det mektigste imperium siden det romerske ble vunnet og tapt på, har skapt en forsinket enig opinion i United Kingdom mot den offisielle hemmelighetsfullhet som en nu kan se har undergravet vestens etterretningstjeneste fra starten av annen verdenskrig og fremover og beskyttet de straffskyldige embetsmenn i

Ralph Hewins.

britisk Secret Service.

Og hva mere er, overdreven hemmeligholdelse kan man nu se har vært et instrument for britisk «establishment» som gjorde det mulig for den tradisjonelt «styrende klasse» å holde seg ved makten og å absorbere opposisjonselementer ved en feilaktig fremstilling av iøyenfallende historiske kjennsgjerninger og ved å skape en falsk etikk.

«The establishment» rettferdiggjorde på denne måte seg selv som vokter av en fjern og opphøvet britisk «way of life» og trakk alle unntatt det ekstreme høyre og venstre inn i sin bane. Slik ble den tilstand av åndelig, moralsk, politisk og industriell forstørrelse, som idag på det økonomiske om-

råde identifiseres som «den engelske syke», fremkalt.

Denne nemesis har fremkalt tilstand av og handlinger som grenser til panikk — så akutt at selv en eldre, erfarne og klarhodet kommentator som Sir Colin Coote fant det nødvendig å skrive i det DAILY TELEGRAPH som han engang ledet:

«Har man allerede glemt at i 1931, etter at begge hovedpartiene åpenbart hadde mislykket i å ta seg av arbeidsledigheten, så flirtet en rekke folk, ibefattet mange sosialister, med de tanker som Sir Oswald Mosley senere utviklet i form av fascisme? Når demokratiet skjelves så kan enten fascisme eller kommunisme, som er meget av det samme, bli like fristende som merfin for et legeme, og like skjebnesvangert hvis det fremkaller tilvenning. Vi kommer til å overleve Mr. Wilson, men det vi vil ha meget vanskelig for å overleve er utbredelsen av den tro at ingen i noe parti er annerledes eller bedre. Det er et inntrykk som konservative må gå kraftig tilfjells mot.» (16.2.68.)

Det begynner tilsist å demre for det britiske folk med dets instinktive evne til selvbevarelse, at deres demokrati «skjelver» farlig fordi de er blitt bragt til å tro på deres

(Forts. side 6)

Secret Service-mannen og storspionen Kim Philby fotografert i Moskva, sammen med Macleans kone. Han har nu utgitt sine memoarer!

Krenkelser av rettens ABC

(Forts. fra side 1.)

— «Det er kommet et styrtbad av nye dokumenter over meg, og det kommer nye fra time til time. Det er mange ting som skal undersøkes i forbindelse med dette Tiden til forberedelse av saken har vært uhyre knapp Det er meget vanskelig både for min assisterende advokat (E. Fougner) og for meg å få gjennomarbeidet disse ting. Ja, det er så å si ugjørkelig å få greidd opp på denne måte.» Dette er — såvidt vi kan se — forsvarerens påvisning av at et forsvar for tiltalte var gjort umulig.

B.

I Aftenposten for 18. oktober 1965 skriver Annæus Schjødt:

— «Derfor har vi i vårt som i mange andre land fra lenge før verdenskrigene hatt dødsstraff for forræderi begått under krig av krigsmenn eller på krigsskueplassen. Det var i første rekke denne bestemmelse Quisling ble dømt etter fordi han allerede 9. og 10. april 1940 som selvbestaltet statsjef gav ordre om å stoppe mobiliseringen — med trussel om straff for mord for dem som ikke lystret ham.» —

Da regjeringen tross pågang i pressen og fra oberst Hatledal inntil aftenen 8. april nektet å mobilisere og heller ikke hadde mobilisert senere, kan en mann ikke dømmes for å ha tilbakekalt en mobilisering som ikke eksisterte, og det selvom han feilaktig trodde dengang at den var beordret. Det tales her om en virkelig mobilisering. Ikke om stille og skriftlig innkallelse av noen småavdelinger forsøkt postekspedert 9. april og som først kunne vært tilendebragt ca 20. april. Er det derfor mot bedre vitende å hevde at Quisling har tilbakekalt en virkelig mobilisering? Hvis en mobilisering hadde vært etablert, og Quisling hadde tilbakekalt den, da hadde dommen på dette sentrale punkt nok vært lovmedholdelig. — (Forsvarerens påvisning av at det ikke var mobilisert, se Q.saken, sten. ref. side 303. Se også side 597.)

Det er nu nødvendig å se på de øverste myndigheters eget forhold, deres tilbakekallelse av 3. divisjons, generalmajor Einar Liljedahls mobiliseringsordre natten til den 9. april. I «Stavangers Historie under Okkupasjonen. Aprildagene 1940» av h.r.-advokat Trygve Wyller., Stabenfeldt Forlag, Stavanger 1959 kan på side 73—4 enhver som herom vil lære en vesentlig sannhet å kjenne lese at kl 23.30 natten til den 9. april fikk generalmajor

Liljedahl melding fra Luftvarslingen om at «Rauøy og Bolærne var i kamp», men betegnende nok ikke i kamp med hvem. Liljedahl satte da alt inn på å få kontakt med Oslo, men uten resultat. Han sendte da ut mobiliseringsordre på egen hånd. Og dette ble da bragt videre til Rogaland regiment, hvor ordren øyeblikkelig utløste en rekke tiltak — Mens regimentet således satte full fart opp, ble imidlertid mobiliseringsordren tilbakekalt av divisjonen godt og vel 1 times tid senere, — ca. kl. 2 natt. Det som her var hendt var at det til slutt hadde lyktes generalmajor Liljedahl å få kontakt med Oslo, og der fikk han beskjed om «at det i samsvar med Regjeringens beslutning ikke skulle mobiliseres.» Kan en flink pike eller gutt svare på hvem det er som her bisto fienden og ikke ble tiltalt for det?

C.

Quislings aktor, h.r.-advokat Annæus Schjødt senior, en tidligere overdådig skrankejurist — har under røkters og trompeters klang i pressen nettopp fylt 80 år.

Dagbladet spør ham i sitt intervju 2. mars 1968:

— «Tror De det har skjedd noen mentalitetsforandring i det norske folk slik at dødsstraff i dag ikke ville blitt brukt i en tilsvarende sak?» Spørsmålet kaster lyset på invaliditeten i Quislingdommen:

Dom på dødsstraff, eller andre dommer i rettssaker av hva navn de nevnes kan, henter ikke sin gyldighet fra mentalitetsforandringer i «folket vårt», men fra befolgelse av innenatlesning i en på handlingstiden gjeldende lovbestemmelse og på sakens i retten korrekt fremførte bevisligheter. —

Den omkring Quislingdommen i alle disse år permanent kretsende Annæus Schjødt svarer Dagbladet:

— «Nei, for slike forbrytelser tror jeg det ennå i dag ville bli idømt dødsstraff. Han grep jo direkte inn i de militære problemer og støttet okkupasjonen.»

Hvilken straffelovstekst fastsatte dødsstraff for å gripe direkte inn i militære problemer og støtte okkupasjonen?

Straffebudets strikte ordlyd må som kjent dekke den påklagede handling (undertiden unnlattelse) som hansken hånden. Hvis herr Schjødts ovenfor fra Dagbladet gjengitte utsagn var lovens — hvordan forholdt det seg da med eventuelle, prominente medlemmer av Tyske Handelskammer i Norge? For eksempel, når det gjaldt å «støtte okkupasjonen», etsetera. —

Onkel tegner og forteller i Moss Avis

I Moss Avis for 17. februar leser jeg at bladet virkelig har funnet et gullkorn. Det forteller at en tråler har fisket opp i trålen sin en stor jernkiste som inneholder de tyske angrepsplaner mot Norge i 1940. Nu nytter det altså ikke lenger å protestere, nu foreligger bevisene, jubler redaksjonen

Hvor mange hundre tusen slike bevis som er fremskaffet siden 1945 skal vi ikke gruble over her, men når samtlige aviser, TV og radioen i alle år etter 1945 har samlet slike beviser og øst dem ut over alt folket, blir det jo endel.

For ca. 20 år siden var det en domstol som dømte en rekke tyske krigsforbrytere til døden. Denne domstol må vel også ha hatt noen beviser. Eller var disse så magre at de stadig må fornyes og dubleres?

Ellers er det helt utmerket at en leter etter sannheten og rører i den skitne kloakksuppen. Kanskje en da tilslutt finner de virkelig skyldige. Spesielt en borgerlig avis som Moss Avis kunne her ha en oppgave. For med litt god vilje skulle det være mulig å finne frem til de personer som provoserte tyskerne til å opprette en ny front og førte okkupasjonen inn over Norge. Når en leser dr. Scharffenbergs bok, Trygve Lies bøker, Churchills memoarer og svenske, tyske, franske og amerikanske bøker i massevis, så kan en nok finne beviser for hvem som tvang tyskerne til å gripe inn i Norge for å redde sin flanke og sikre sin jernmalmtilførsel.

Vi kan slå fast som sikkert at det aldri ville ha kommet en tysker til Norge dersom vi hadde vært nøytrale.

Det har blitt skikk og bruk her i landet ikke å ha noen mening om noen ting før etter man har lest sin morgenavis. Når denne da stadig fører slike «bevis» som det siste Moss Avis serverer, så er det soleklart at folk fremdeles betegner den ene part som angriper. Når imidlertid endog den borgerlige høyrepresse deltar i et slikt hylekor, da er det bare ett råd å gi dens redaktører: Slutt som redaksjonsledere og begynn som visergutter. I den retning har de utvilsomme anlegg

Rex.

Har De skaffet FOLK OG LAND en ny abonnent for 1967?

De rettsløse NS-folk

Atter leser jeg i FOLK OG LAND at NS-folk blir grovt forulempet. Forvirret ungdom gjør seg skyldig i grov legemsfornærmelse, roper ukvemsord m. v. Rettsløsheten fra 1945 fortsetter altså fremdeles og beskyttelse fra ansvarlige myndigheter kan ingen stole på.

Min 85 år gamle far ble i 1948 utsatt for mishandling i sitt eget hjem. Et kvinne-menneske mente seg berettiget til å nekte ham å ferdes fritt i huset. Dette irriterte ham og han kom til å ruske henne i håret. Dette utløste et skrik som det ofte gjør hos kvinner. Hennes mann og en uvedkommende som var tilstede hørte det. Mannen selv anså det hele bagatellmessig, mens den annen — som var en stor patriot med tilsvarende stor nasjonal holdning — fant seg berettiget til å foreta avstraffelse av den gamle mann. Den var så voldsom at jeg måtte kjøre far til legen. Denne fant ut at den høyre arm var sterkt forvridd og opphovnet og at han hadde fått en meget smertefull forstuvning i ryggen. Han ble beordret tilsengs. Jeg oppsøkte da vedkommende og foreholdt ham det alvorlige han hadde gjort seg skyldig i. Jeg ville ha ham til å be den mishandlede om undskyldning. Men det fant han ingen grunn til å gjøre.

Jeg anmeldte da saken til lensmannen til videre be-

handling etter loven, men han foretok intet avhør hverken av far eller av meg som anmelder. Om konferanse med «patrioten» fant sted vites ikke. Det gikk lang tid, så kom et skriv fra politimesteren i Elverum om at saken var henlagt. «Almene hensyn» krevet nok ingen forføyning. Min far ble meget betenkt. Slikt hadde jo ikke forekommet tidligere, da alle ble beskyttet av myndighetene.

Jeg selv og min sønn ble satt i varetekt fra 8. mai til desember 1945. Ingen av oss fikk komme hjem og besøke far. Min datter måtte stelle dyra på setra. Far søkte flere ganger om å få snakke med oss, bl. a om nødvendig arbeid på gården. Han ble blankt avvist av «fengselsstyreren». Driften av min eiendom ble da derefter.

Når jeg finner å burde berette om dette, så er det fordi jeg gjerne vil være med på å illustrere hvorledes det «rettfærdige rettsoppgjør» virkelig foregikk.

Jeg hadde håpet at det borgerlige styre ved justisministeren ville ha foretatt seg noe, men er blitt skuffet.

Straffbare handlinger skal straffes etter kjente lover. Medlemskap i NS var ingen straffbar handling etter loven. Så gi oss rettsstaten tilbake.

John Odden Mælung.

Blind høne finner også et korn!

Som en meningstilkjenne-givelse i forbindelse med en artikkel i FARMAND av den alltid geskjeftige nydemokrat, høyesterettsadvokat J. B. Hjort, skriver Benjamin Vogt i samme blad om «yttringsfrihet og nasjonal sikkerhet.» Nå skal en naturligvis ikke vente mere enn to merker talg av en trebukk, som de gamle sa, men det spør om ikke Vogt her har lagt på til iallfall tre merker.

Han hevder at det bør være full yttringsfrihet og at dette i Storbritannias og USA's historie faktisk har reddet landene fra katastrofe og trygget den nasjonale sikkerhet. Men — sier han, siden han jo også skal yde sin skjerv i forsvaret av det norske «retts»oppgjøret som var en hån mot den lovpriste menings- og yttringsfrihet — «Anderledes stiller det seg kanskje til en viss grad når et land er okkupert.»

Men så fortsetter han:

«Og dog — der kan ingen tvil herske om den store for-

bitrelse som hersket i det norske folk mot regjeringen Nygaardsvold våren og sommeren 1940. De hadde sviktet — dette var den utbredte mening innen de fleste kretser. Det er en oppfatning som Undersøkelseskommisjonen av 1945 støtter i sin utredning. Jeg tror svært mange ennå er av den oppfatning at ulykken av 1940 kunne ha vært unngått om regjeringen Nygaardsvold hadde gjort sin nasjonale plikt istedenfor å sovne på de militære og utenrikspolitiske felt.

Dette forhold umnskyllder ikke uten videre Knut Hamsuns opptreden. Men jeg synes det forklarer meget Og det bør iallfall mane til en viss forsiktighet i dommen over dem som sviktet Norge i tiden 1940-45. Det var to parter som hadde sviktet, og om den moralske onus faller tyngst på dem som gjorde felles sak med overfallsmentene, så faller det materielle og historiske ansvar med

(Forts. side 7)

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Hva blir det til?

Vi har tidligere her i bladet pekt på at inneværende år, 1968, er proklamert som det internasjonale menneskerettighetsåret, og vi har ytret et fromt ønske om at det må gi seg utslag ikke bare i ullent jubileumssnakk, men i virkelig innsats til hjelp for de mange som har fått sine menneskerettigheter krenket på det groveste.

Når sant skal sies har vi dessverre ikke hatt stort håp om noen slik innsats. Dertil er den siviliserte del av verden for hyklersk og for bundet av gammel løgn og uforpliktende gamle slagord. Det har da heller ikke i det fjerdedels år som har gått hittil vært mulig å oppdage tegn til å omsette jubileumserklæringene i positiv innsats for å råde bot på det en vel først og fremst bør starte med: gammel urett som fremdeles opprettholdes.

Vesterlandets demokratiske makthavere er tydeligvis fremdeles av den oppfatning at menneskerettigheter er noe bare negre og jøder har krav på. Det er ikke taktfullt engang å kreve noe lignende for vanlige hvite menn, iallfall ikke hvis de ikke befinner seg på den anarkistiske fløyen som anstrenger seg for å ødelegge de hvite samfunn i sin helhet.

Rent bortsett fra at det jo er så uhyre lettvint og uforpliktende å skråle om de fjerne ting, mens en lar de nære ligge. Hvor lettvint er det ikke for de norske partipolitikere, den norske dagspresse og de norske ungdomsorganisasjoner av alle kulører å kreve menneskerettigheter respektert for terrorister i Rhodesia og Sør-Afrika — ja til nød i noe forholdsvis fjernt som Hellas — mens en vel vokter seg for å røre ved de ubehagelige nære ting, som en Rudolf Hess, der 74 år gammel etter over et kvart århundres innesperring vansmekter som eneste fange i et kjempefengsel, eller for å ta noe enda nærmere: de titusner på titusner av urettferdig domfelte og plyndrete NS-folk i vårt eget land.

Hysj, hysj, sier makthaverne i Norge når en nevner noe slikt som å råde bot på egen urett. «Ro omkring rettsoppgjøret! Dette må vi overlate til historiens domstol!» Og bedre er det ikke i de utenlandske organisasjoner som skal våke over menneskerettighetene. «Uretten er for gammel, den er foreldet», lyder det. «Den ble begått før Norge var villig til å godta menneskerettigheter og kan ikke behandles.»

Ofte gjelder det Rudolf Hess i Spandaufengslet, hvor okkupasjonsmaktene i tur og orden har vaktholdet og altså var istand til å foreta seg noe selv om det skulle skje på egen hånd, så får vi fra disse makter, som er slike drabelige teoretiske forkjempere for humanitet og menneskerett, bare høre intetsigende undskyldninger om at det er det stygge Sovjet som ikke vil slippe den gamle fange løs.

Tenker ikke disse nydelige politiserende menneskerettighetsforsvarere på at det kan komme en vakker dag da det ikke lenger nytter å føre folk bak lyset med tomme talemåter uten reelt innhold, da de vil ta saken i sin egen hånd og feie bort disse uforbederlige hyklere med samt deres forløyede menneskerettigheter?

I mellomtiden venter her hjemme ofrene for det «rettsoppgjør som så kapitalt stred mot alle ellers anerkjente menneskerettigheter, som lot landsmenn henrette og fengsle uten at det ble gitt den benådning en nu krever for notoriske illgjerningsmenn i Rhodesia og andre steder, og som lar forfølgelse og diskriminering fortsette helt opp til denne dag, på at en i menneskerettighetsåret iallfall vil la virkelig

Forbudets årsmøte

blir 26. april

Årsmøtet i Forbundet for Sosial Oppreisning er nu fastsatt til fredag 26. april kl. 17 i Restaurant Grotten, Werghelandsveien 5, Oslo. Det er ønskelig med god oppslutning da viktige saker skal behandles, rent bortsett da fra hyggen ved å treffe igjen gamle venner og kamper. Forsøk å få flest mulige til å møte opp. Nærmere bekjentgjørelse kommer her i bladet i neste nummer, datert 20. april.

"VERDENS-POKER"

TilMat med først å presentere herrene! Det er trelasthandler Nord, skraphandler Syd, hudoppkjøper Øst og gullsmid Vest. — I sannhet noen nydelige nelliker på verdens-bordet.

At Øst og Vest er herrer med resurser i bakhånd er jo godt å forstå selv for en tilskuer.

Det fremgår jo også tydelig av måten de spiller sine kort.

Men at Øst er den som dominerer ved dette bordet er sikkert. Vest derimot virker i blant litt famlende, og avventende.

Tydeligvis meget stor respekt for Øst som har det

uhildede menn vurdere den urett som ble begått, slik at menneskerettighetsforsvarerne kan råde bot på den. For hva skulle man ellers gjøre med erkjent urett?

Som meddelt tidligere henvendte Forbundet for Sosial Oppreisning seg for over et år siden til den borgerlige regjering gjennom statsministeren og bad om at det måtte bli nedsatt et slikt utvalg. Når en hittil intet har hørt fra de borgerlige politikere ikke minst de tidligere NS-folk har gitt makt og myndighet i dette land, så er det ikke å undres på at Forbundet i en ny henvendelse i forrige måned noe utålmodig spør statsministeren: «Er det ikke da en nærliggende innlands oppgave for våre øverste politiske organer snarest så vidt mulig å rette feil ved det oppgjør som ble iverksatt for over tyve år siden, og ta skritt til at så skjer i dette år, det internasjonale menneskerettighetsåret?»

For er det ikke det? Selv om de internasjonale voktere over de menneskerettigheter så mange er berøvet tydeligvis ikke lar seg forstyrre i den gode søvn av urimelige krav om å omsette ord og programmer i handling?

Corpus Iuris Civilis forfall

Av hele Roms arv til ettertiden er det mest karakteristiske for den romerske ånd — loven! Romernes oppfatning av rettferdigheten som **upartisk**, har — nesten mer enn de romerske lover selv, formet den vestlige verdens juridiske systemer. Og Cicero har for sin del uttrykt den romerske rettsoppfatning i en av sine taler slik: «Hva er egentlig vår borgerlige lov? Jo, det er ikke noe som er tilgjengelig for innflytelse, og som ikke kan knekkes av makten eller bestikkes.» I Apostlenes Gjæringer skriver apostelen Lukas: «Det er ikke romersk skikk å domfelle en anklaget før denne står ansikt til ansikt med sin anklager og får leilighet til å forsvare seg mot dennes beskyldninger.»

Det romerske lovsystem var grunnlagt omkring 450 f. Kr. Og dette lovfundament ble ikke glemt under lovens

samme pokeransikt uansett spillets gang.

Nord og Syd, som er rene amatører, har en og annen gang kunnet glede seg selv med en liten «pott» såvidt at de kunne holde spillet gående.

Dermed vil det ikke påstås at de er noen kløktige hjerner, — heller tvert i mot. Til sine tider, og kanskje litt for ofte, har de også måttet låne for å kunne fortsette spillet.

Øst og Vest som er profesjonelle «gamblere», godtar et lite lån i ny og ne, da de regner med at spillgjeld er en «æres-gjeld». — Samtidig som det til en viss grad vil styrke deres egen posisjon. Spillet er nå i ferd med å nå sitt klimaks.

Nord og Syd har trukket seg da det endelig har gått opp for dem at de er spurv i tranedans.

Vest, som har foretatt en straddle, (ford.innsats) tilbyr Øst deling av «potten».

Øst, som har gjennomskuet Vest på grunn av flere forsøk på bløff, lar seg ikke imponere. —

Men svarer med en ny straddle. Man kan tydelig merke Vests sjelekamp. Skal, skal ikke?

Det er et hardt spill, og innsatsen er stor.

Etter en tids nølen for og imot, hiver også Vest sine kort i bordet med en irritert bevegelse.

En kjempebløff fra Øst var gjennomført. Rolig, og med et skadeført smil sner Øst «potten» over på sin side. — Kortene blir igjen stokket. Spillet går videre.

Gilb. Næsseth

videre utvikling. Ca. år 527 e. Kr. beordret den romerske keiser, Justinian, at alle romerske lover skulle nedskrives. Resultatet ble Corpus Iuris Civilis

Rettsbegrepet og oppfatningen av individets rettigheter som fant uttrykk i denne lovsamling, er levende den dag idag i hele den vestlige verdens juridiske systemer, sier Moses Hadas i sin bok «Det romerske imperium», dansk forlag Lademann 1967. Forfatteren må øyensynlig ikke ha fulgt med i den senere tids lovløsheter overhodet når han citerer noen av Corpus Iuris Civilis rettsprinsipper som gjeldende idag, nemlig følgende:

- 1) Ingen kan anklages for retten for sine tanker.
- 2) Ingen må med makt fjernes fra sitt hus.
- 3) Alt hva der ikke er tillatt den saksøkte, bør heller ikke tillates saksøkeren.
- 4) Bevisbyrden påhviler den som fremfører påstanden, ikke den som benekter den.
- 5) Ved straffutmåling bør anklagedes alder og uerfarenhet tas med i betraktning.

For ethvert medlem av tidligere Nasjonal Samling vet at de viktigste rettsprinsipper som er hevdet i nevnte lovverk ble skammelig trådt under fot ved det såkalte norske rettsoppgjør etter mai 1945. Som f. eks. dette lovverks oppfatning om at rettferdigheten skal være **upartisk** mens politiske motstandere i dette rettsoppgjør ble oppnevnt som domsmenn og anklagere likeså. Ciceros mening at den borgerlige lov ikke må være tilgjengelig for innflytelse, og ikke må knekkes eller bestikkes, fikk jo også sitt sammenbrudd i og med heimefrontens **hevnrop**, sekundert og forsterket ved en råtten presses hjelp. Og apostelens erfaring om romersk anstendig rettsfølelse ble også gjort tilskamme ved pressens simple forhåndsreklame.

Et forferdende juridisk forfall ble i det hele tatt rullet opp i vårt land i 1945. Et forfall som fullt ut berettiger den store forakt vi NS-er og våre familier og et stadig større antall landsmenn forøvrig føler for dem, som er de mest skyldige i dette forfall, nemlig: Vår juriststand.

ABH

Neste nummer av
FOLK OG LAND,

som skulle ha kommet 13. april, vil først komme 20. april på grunn av påsken. I påskeuken holdes kontorene i Kierschowsgt. stengt.

FOR UNGDOMMEN

Red.: **Hallvard M. Paasche**

*Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.*

Sommerolympiaden og rasevrølet

Efter at CIO vedtok at Syd-Afrika skulle få adgang til å delta i årets sommerleker, har en regulær storm av protester strømmet inn til den internasjonale olympiske komite.

Det som har skapt slik røre, først og fremst i afrikanske land, er at Syd-Afrika med sin angivelige rasediskriminerende innenrikspolitikk, skal få lov å konkurrere med andre nasjoner i Mexico City, selv om den olympiske tropp består både av hvite og sorte.

Det viser seg at de land som oppjoner hardest mot syd-afrikansk deltagelse, er stater som selv har drevet innbyrdes rasekrig og slaktet ned hele stammer innen sine egne områder. I denne forbindelse tenker vi på Nigeria og Biafra, hvor en liten farvenyanse blant negrene er nok til å utrydde flere stammer. Disse kvasistater burde klokkelig holde munn om rasediskriminering i Syd-Afrika.

Og i det hele tatt begynner alt dette vrøvlet om rasehets og rasediskriminering nå å bli temmelig kvalmende. Spesielt den tenkende del av ungdommen begynner å bli klar over at det iallfall i den hvite vestlige verden skyldes mangel på vanlige politiske mål. Det er stener man serverer ungdommen istedenfor politisk brød.

Gullkorn

*Venen sin skal ein vera ven,
honom og hans ven.
Men med uvens ven
venskap halde høver kje fagna
folk.
(Håvamål)*

«Rigas Fereros»

Den greske eksilstudent, Perikles Nearkou, som oppholder seg i Paris, har besøkt Oslo og en rekke andre universitetsbyer i Europa, for å organisere støtte til den illegale studentorganisasjonen i Hellas. Denne motstandsbevegelsen, «Rigas Fereros», har fått dette navn etter en nasjonalhelt fra den greske frigjøringskrig.

Fra gresk eksilhold blir det hevdet at studentene i Hellas er blitt kneblet og fratatt de demokratiske rettigheter de har krav på. Derfor forsøker eksilistene å skaffe midler til å drive undergravningsvirk-

somhet i Hellas for å styrte det sittende regimet.

Disse grekerne som lever i eksil og skriker høyest om «demokrati» i Hellas tilhører en gruppe som fikk sine planer om å ta makten ved kupp forpurret, ved at oberstene gjorde et motkupp og forhindret at venstreradikale elementer tilrev seg makten.

Som bekjent er det norske folk meget lydhørt når ordet demokrati nevnes, uten å ta hensyn til hva der menes med dette ofte misbrukte begrep. Ikke sjelden er det fraksjoner innen et folk som påberoper seg demokrati, som mener noe langt annet enn den ortodokse betydning folk i Vest-Europa legger i ordet. Dette er også tilfelle i dagens Hellas.

Ved universitetet i Oslo organiseres det en komité som skal arbeide for «demokratiske» forhold i Hellas. Komitéen skal spre opplysninger blant studentene, om tilstandene i Hellas og virke som en pressfaktor på myndighetene i vårt land, for å ensrette Norges politikk overfor Hellas.

Det er forbausende å se hvor blåøyd norsk ungdom kan være, som frivillig lar seg bruke av radikale taskespillere til å fremme en samfundstruktur som er oss temmelig fjern. Når skal de berømte skjell falle fra deres øyne og nordmenn atter se forskjell på sort og hvitt?

Spørsmål til redaksjonen

Som det fremgår av presse-meldinger, har det britiske parlament vedtatt en lov som regulerer innvandringen av folk fra tidligere oversjøiske områder. Denne lov vil i første rekke ramme indere fra Øst-Afrika. Videre sies det at disse menneskene kan finne på å reise til Skandinavia, og norsk lov kan ikke forhindre at disse indene slår seg ned i Norge. Nå er spørsmålet: Hvordan stiller De Dem til en indisk masseinnvandring til Norge?

M. S.

Svar:

I tiden efter siste krig har det foregått en mer eller mindre organisert innvandring av syd-europeere og andre til Norge. Men det har vært i forholdsvis liten målestokk, så det har ikke vært noen særlig oppmerksomhet. En annen side av saken er at myndig-

hetene har delvis oppfordret utlendinger til å slå seg ned i Norge ved å skaffe dem boliger og arbeide. Dette synes vi er uriktig, i og med at boligsituasjonen er så prekær i de industrialiserte strøk av Norge, og at periodevis er ganske stor arbeidsledighet. Vi er derfor av den mening at vi som nordmenn i første rekke burde sørge for våre egne landsmenn, for vi tenker på andre. M. b. t. indisk masseinnvandring, er vi av den oppfatning at de norske myndigheter bør være ytterst forsiktig med å tillate dette kremmerfolk å innvandre Norge, da det lett vil oppstå en ny handelsstand som kan utkonkurrere den norske. Det er dermed ikke sagt at vi er mot fri konkurranse. Men la oss med en gang få understreke at vi også rent prinsipielt er mot enhver innvandring av fremmedartede folkeslag.

Red.

Et nasjonaldemokratisk parti i Norge?

I anledning Deres stykke i Folk og Land for 2. mars om et nasjonaldemokratisk parti i Norge, må jeg si at jeg støtter tanken fullt ut. Jeg er student og merker den skitne atmosfære som råder i studentkretser, derfor føler jeg meg litt utenfor. Det er særlig alskens bakvaskelser, hysteriske rop (omkring Stokely Carmichael) m. m. som er årsak til dette.

Jeg mener at nå er stunden kommet til å se på alt som hender ute i verden og her hjemme med egne øyne. Lederne må jo snart forstå at den hvite rase er i ferd med å dø ut i forhold til den fargede. Ta et eksempel som FN. Der

(Forts. side 7)

MED EN SOVJETSOLDAT I VERDENSKRIGEN

For FOLK OG LAND av armeneren Jerwand Dshanian

Hele kompaniet var som lamslått over det som var skjedd. Bataljonssjefen var den første som reagerte høylydt, mer enn alle andre. Jeg la merke til hvor dypt deprimert han ble da jeg oversatte for ham samtalen han hadde hatt med rømlingen Vahan, som var vendt tilbake igjen. Særlig irriterte det ham, da han fikk høre at blant de andre rømlingene var også Artasj, hans tolk. I sannhet hadde også den tyske kaptein grunn til å være ergelig herover. Han hadde sett på Artasj nesten som sin egen sønn og han hadde derfor gjort alt for at Artasj skulle trives hos ham, i kompaniet. Han sendte tilmed Artasj på ferietur til Tyskland for at han i Tysklands hovedstad Berlin skulle få oppleve tysk kultur på egen hånd. Men så var han altså flyktet fra alt dette uten videre og hadde nådd frem til andre partisaner hvoriblant også folk fra andre kompanier, for så etterpå å slåss med tyskerne. Ja, hvem vet, kanskje også ta livet av kapteinen. Hvem kunne forstå hensikten med det? Han ga med en gang ordre om skjerpet patruljerings overalt. Han var ytterst nervøs over denne episoden som kunne smitte de andre i kompaniet og medføre rømning i langt større omfang enn hittil, da ialt ti-tolv rømlinger hadde forlatt kompaniet. Og det førte til at tyskerne fra nu ikke stolte på noen av oss.

De besluttet derfor gradvis å oppløse hele kompaniet og evakuere alle dets medlemmer fra Krim så snart som mulig.

Snart blev situasjonen urovekkende. Og imens gjorde tyskerne alt klart til å ta imot den forbitrede kamp med Sovjet som foresto eller kunne antas å forestå. Alle

disse plutselige begivenheter som varslet om omveltninger av et uanet omfang, skremte oss og sa oss at et nytt redselsfullt blodbad ville finne sted på Krimhalvøyen nårsomhelst.

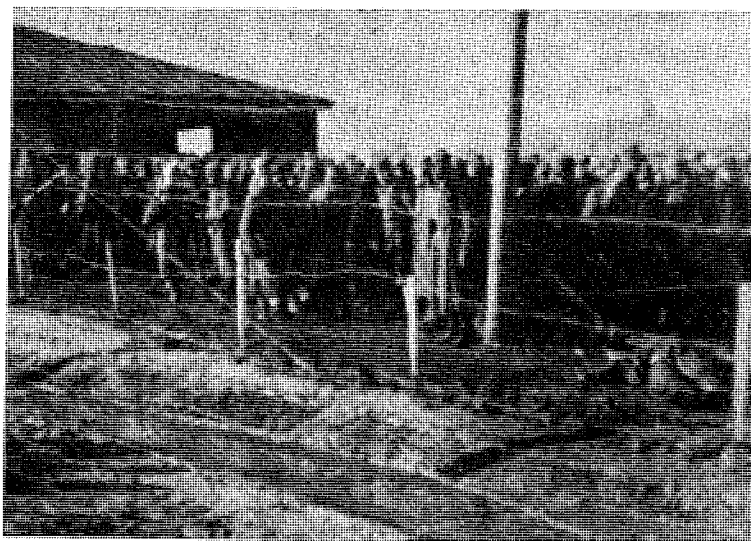
Tyskerne begynte derfor å samle krigsfangene fra forskjellige leire til den store samlingsleir i Simferapol for så å sende dem derfra ut fra Krim Aksjonen var selv sagt godt organisert og planmessig sat iverk, slik at sivilbefolkningen ikke skulle merke stort og panikk blant befolkningen kunne unngås. Man måtte ta hensyn til alle slags rykter som gikk og mest mulig unngå forstyrrelser. En vakker dag ble en del av vårt arbeidskompani, blant dem også jeg, bragt opp på kompaniets lastebiler og i all hast kjørt ut av gården for å føres videre til Simferopol. Der ble vi igjen delt i to grupper. Den ene gruppen blev værende i leiren, mens den andre, hvortill jeg selv hørte straks ble overført til byens fengsel.

Dette var tegnet på at vi aldri mer skulle vende tilbake til arbeidskompani Nr. 1. Tvertimot, utsiktene virket mørke. Og vi merket snart at vi fra nu av skulle få oppleve vanskelige tider som ville vise seg langt verre en de vi hadde gjennomgått i de tidligere arbeidsleire hvor forholdene var forholdsvis gode.

Vårt opphold i dette berømte fengsel varte en ukes tid, hvorefter vi påny ble sendt bort fra den kolossale bygning som hadde form av en stor E. Den hentydet etter hva der ble sagt til at det var Katarina II av Russland som hadde gitt befaling om at et slikt kjempestort fengsel skulle oppføres i Krims hovedstad. De første tre — fire dagene var de allerværste. Sammen med en mengde andre fanger ble vi puttet ned i en rommelig, mørk celle i kjelleren. Forandringen fra en velordnet så å si gentlemannstilværelse i arbeidskompaniet virket nå oss som det rene helvete. Vi minnes så altfor tydelig vårt forholdsvis frie liv i arbeidsleiren. Den svære cellen var aldeles uhygienisk, væggene var fuktige og gulvet var rett og slett et jordgulv fullt av støv.

Gjennom et lite vindu trengte det sparsomme lys inn fra gårdsplassen. Noen fanger satt der stille i mørket da vi ankom, og stillheten var et dårlig tegn. Men det

(Forts. side 8)

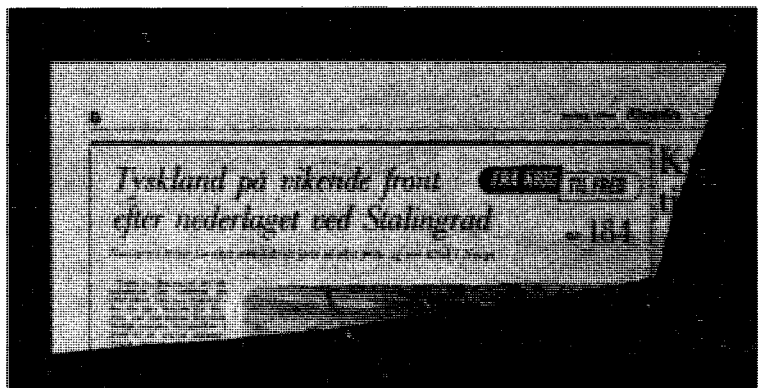

Samplingsleiren i Simferapol.

SIEGFRIED:

Femogtyveårsjubileet for „den nasjonale arbeidsinnsats”

Ny nødvendig korrigering av minnehetsen i AFTENPOSTEN

AFTENPOSTEN turer frem med sin «orienterings»virksomhet. Det eneste en av naturlige grunner ikke hører noe om er den patriotiske innsats bladet og dets medarbeidere drev — vi hadde nær sagt i Terhovens brød.

AFTENPOSTEN maler fremdeles trofast på minnekvernen fra den norske «krigen» det selv så uberømmelig deltok i. Og det er da også litt av hvert underlig som tyter ut. Spesielt i en rekke artikler «Fra krig og fred», som allerede nærmer seg det imponerende nummer 200. Nå kan en naturligvis undskylde bladet med at det dreier seg om en produksjon fra «Dagbladenes Pressetjeneste», København, og bare med litt norsk haleheng av en geskjeftig «samtidshistoriker» ved navn Kjell Hansen. Men det iøynefallende og karakteristiske for den norske livsløgn er at den danske pressetjeneste gir en forholdsvis objektiv fremstilling av krigshendelsene, mens det norske bidrag utmerker seg ved en ondsinnet fremstilling av norske forhold med brodd mot Quisling og Nasjonal Samling.

Vi har ved etpar anledninger tidligere tatt fatt i det som serveres i artikkelserien, men det har naturligvis vært ugjørlig å korrigere alt. Det er som kjent ikke greit å kappfly med kalver imidlertid finner vi nu igjen grunn

til å sette tingene på sin rette plass i forbindelse med den fremstilling den norske cand. magen gir av den nasjonale arbeidsinnsats som Quislings regjering satte ut i livet i 1943 etter at det som følge av Stalingradkatastrofen og den skjerpede krigføring som fulgte i dens spor var gjennomført lignende tiltak i alle de europeiske land som nu var truet av den røde flodbølge.

Slik fremstilles det av Kjell Hanssen i AFTENPOSTEN:

«I februar 1943 var Quislings «lov om den nasjonale arbeidsinnsats» blitt lansert. Ordet «nasjonal» var i enhver forbindelse en meningsløs betegnelse — hva det dreiet seg om, var mobilisering av arbeidskraft med direkte sikte på tysk rustningsindustri og krigføring — og det var i selve Tyskland at arbeidet skulle gjøres.»

Dette siste har intet med virkeligheten å gjøre! Ordet «nasjonal» ble brukt om arbeidsinnsatsen nettopp for å understreke at det dreiet seg om innsats i Norge. De nordmenn som arbeidet i Tyskland under verdenskrigen hadde meldt seg frivillig til dette arbeide og vi kjenner ikke til noe tilfelle av tvangsending av norske arbeidere til Tyskland. Og dog burde vi vite litt om sakene eftersom vi på det tidspunkt var knyttet til LO som under okkupasjonstiden under NS-ledelse varetok norske arbeidernes interesser minst like effektivt som under normale forhold.

Det var som nevnt foran katastrofen ved Stalingrad som gjorde det nødvendig for Tyskland å samle alle krefter til innsats på østfronten for å stive av den vaklende front.

Alle reserver ble skrappt sammen og det ble nu uhyre vanskelig å unndra seg fronttjeneste under påskudd av livsviktig arbeide. Og de som ikke gikk til fronten de ble utskrevet til en tysk nasjonal arbeidsinnsats for å fylle hullene etter de nye krigsinnkallte. Under disse forhold var det vel heller ikke urimelig at det ble stilt krav til de tysk-okkuperte land om i videste utstrekning å klare seg selv uten tysk hjelp ved øket arbeidsinnsats. Norge var som kjent avhengig av og mottok også uhyre mengder næringsmidler og andre livsviktige varer fra det Tyskland som nu selv måtte mobilisere sine siste reserver. Det krevet da nu at Norge måtte gjøre en større innsats når det gjaldt selvforsyning og at det også på annet vis måtte gjøres en arbeidsinnsats for å frembringe varer Tyskland var interessert i til betaling for varer Norge selv mottok fra det Tyskland som nu hadde så mere enn nok med seg selv.

Dette var bakgrunnen for den i aller bokstaveligste forstand nasjonale arbeidsinnsats som Quisling lovfestet i 1943. Og så langt fra at det her var hensikten å tvangsende norske arbeidere til Tyskland, så var hensikten nettopp å unngå at tyskerne skulle gå til et slikt skritt ved å gjøre en bedre innsats på hjemlig grunn.

Vi kan aldri tenke oss at selv den Hjemmefront som så åpenbart led av forfølgelsesvanvidd virkelig trodde at nordmenn som ble utskrevet til nasjonal arbeidsinnsats skulle sendes til Tyskland for

(Forts. side 7)

England og den norske handelsflåte

Noen betraktninger i tilknytning til Benjamin Vogts bok.

Den 10. juli hadde FOLK OG LAND en meget interessant artikkel med ovenstående titel.

Sist høst utga den krakilske Benjamin Vogt en bok omkring samme emne betitlet «Vår ære og vår avmakt.»

Utelatelser av viktige fakta i denne hans bok må vel kunne henregnes under begrepet historieforfalskning. Som f. eks. utelatelsen av det faktum, at den norske handelsflåte allerede før okkupasjonen var overlatt til Englands og Frankrikes disposisjon. Denne viktige omstendighet ga skipsreder Øivind Lorentzen i et intervju våren 1965. Denne før-okkupasjonsavtale mellom Det norske Rederforbund og The British Ministry of Shipping (skipsfartsdepartementet) omfattet ca. 80 % av vår verdifulle handelsflåte med ca. 22 000 enda verdifullere norske sjømenn ombord. Ca. 2 300 av disse gikk tapt for norske hjem og dermed for Norge.

Benjamin Vogt har også utelatt det faktum at engelske krigsskip, med den engelske flåtesjef ombord, krysset utenfor kysten av Andalsnes omkring 20. april 1945. Våre halsløse rømlinger med kongen i spissen oppholdt seg på det tidspunkt innenfor Andalsnes. Det var en offisiell stadfestelse av den før-okkupasjonsavtale om den norske handelsflåte flåtesjefen var ute etter. En parallell til rovet på Terje Wiigens lille båt hin gang, men denne gang et rov av uhyrlige dimensjoner.

Avtalen med flåtesjefen kom istand, og skipsreder Lorentzen som var en av de norske initiativtakere, og etterpå skipsfartsdirektør i London, skulle jo ha førstehåndskjennskap til avtalens

Benjamin Vogt.

ordlyd, men i ovennevnte intervju i 1965 husket han ikke ordlyden! En utfyllende pendant til den kohtske-nygårds-voldske-ljungbergske hukommelsessvikt, det får en si og med et stort grøss!

Benjamin Vogt derimot, gjengir det vesentligste av denne famøse avtale i sin bok, på sitt annet morsmål riktig nok, men dog!

Denne av England frempressede avtale om engelske disposisjonsrett til vår handelsflåte er konsipert og daterert 20/4 1945 og ble godkjent av den norske regjering i statsråd på Stugoflåten den 22/4 1945. Disse uensartede data faller vår Benjamin tungt for brystet, så han finner ingen annen utvei enn å kalle fenomenet «en inkurie»! Med avtalen av 20/4 1945 dro så Lorentzen og Arne Sunde, med Benjamin Vogt på slep, til England tidlig om morgenen den 23/4 1945 og selv sagt ombord på engelsk krigsskip («Arethusa»)! Avtalen var også avfattet på engelsk språk!

I tillegg til denne kjedelige «inkurie» kommer avtalens underskrift. Den var nemlig ikke underskrevet hverken av konge, stats- eller innenriksminister i statsråd, men av den dengang allestedsværende Trygve Lie! Som på det tidspunkt fungerte som forsyningsminister. Altså en avtale i fullt samsvare med Elverumsfullmaktens ulovlighet.

I nevnte intervju med skipsreder Lorentzen våren 1965 opplyser denne, at den engelske regjering gjentatte ganger våren 1945 øvet press på dem, — Nortraship, — om å få vår handelsflåte overført under engelsk flagg! Men

(Forts. side 8)

på vedkommende steder.

Vedtaket om akkordtariffene trer i kraft fra 1. april f.k.

Arbeidsgivere og arbeidere kan vende seg til vedkommende kretsmeklingsmann, Norsk Arbeidsgiverforenings hovedkontor og avelingskontorer og Norsk Forbund for Bygningsindustrien med underorganisasjoner for å gjøre seg nærmere kjent med de bestemmelser som er truffet om akkordtariffene.

Sosialdepartementet.

Den nasjonale arbeidsinnsats.

Oppgaveplikt for arbeidsgivere (bedriftstelling).

Med heimel i lovene om den alminnelige nasjonale arbeidsinnsats har Handelsdepartementet og Sosialdepartementet bestemt at Direktoratet for Arbeidsformidling og Arbeidsskhetstrygd skal foranledige innhentet oppgaver fra bedrifter og virksomheter over samtlige sysselsatte personer.

Direktoratet har i henhold til dette fastsatt at arbeidsgivere i fylkene Oslo og Akershus, Østfold, Buskerud og Vestfold, samt Telemark skal sende inn oppgave innen 20/4 d. å. For arbeidsgivere i de øvrige fylker i det sydlige Norge er fristen 1/5 d. å., og for arbeidsgivere i Nordland, Troms og Finnmark fylke er fristen 20/5 d. å.

Det fastsatte oppgaveskjema plikter arbeidsgiverne å avhente hos arbeidsformidlingen (arbeidskontoret).

Unnløstelse av å sende inn den påbudte oppgave eller avgi falske eller ufullstendige opplysninger er straffbart.

Nærmere opplysninger med oppgave over hvilke bransjer oppgaveplikten foreløbig er gjort gjeldende for er tatt inn i «Offentlige kunngjøringer» nr. 78 for 2. april i år. Se også samtidig pressemelding.

Direktoratet for Arbeidsformidling og Arbeidsskhetstrygd.

En annonse fra dengang om den nasjonale arbeidsinnsats.

Britannias „Establishment,, avsløret

(Forts. fra side 1.)

tåpeparadis, hvor de «aldri har hatt det så godt», i en generasjon — og har levet i et spinn av historiske løgner.

Det uunngåelige resultat ble plutselig dramatisert ved devalueringen og massiv utenlandslåning, arbeidsløshet og stans i offentlig gavmildhet, tilbaketrekning fra «East of Suez» og forsøk på retrett «into Europe». Kort sagt, myten om britisk overlegenhet og den opphøyede duft av forrang som «the establishment» kultiverte har blåst bort med forandringens vinder — for godt.

Istedenfor å bli ført inn i «den nye elisabethanske tidsalder» slik som «the establishment» tillitsfullt prediket i februar 1952, så presiderer dronning Elisabeth II for å bruke Churchills ord «over likvideringen av det britiske empire» — helt ned til de minste øyer og fremmede områder. En drøm er død. En oppgave er oppgitt ufullendt og har etterlatt lukten av Sør-Arabia og forrædte venners forakt. Surrogatet «British Commonwealth» er revet i filler.

Efter å ha bragt seg selv i en uholdbar stilling av verdensmakt på lissom, har selvbedraget løpt linen ut og Britannia gjenfinner seg selv hvor det var i middelalderen, farlig isolert, utenfor den vesteuropeiske komite, en an søker hos Frankrike og en kundestat.

Uten noen klar skjebne eller formål, bortsett kanskje fra en eller annen «cosiness» etter svensk eller sveitsisk modell, ute av stand til hverken å fø seg selv eller forsvare seg selv ved egen hjelp, levende på lånt tid og lånte penger, begynner dette England fra midten av det tyvende århundre å lure på — sammen med Skottland og Wales — hva og hvem som har skylden for denne sørgelige utvikling og tenkende personer skjelder for fremtiden.

Majoriteten «gir blaffen i det». Men kravet om å få fremlagt de kjennsgjerninger som ligger bak den moralske, politiske og økonomiske katastrofe vokser med stigende styrke blant intelligensen, de mere ansvarlige pressekommentatorer og den tenkende minoritet blant publikum. En revurdering av britisk innstilling midt i det politiske legeme med utstråling til skrålende britisk ungdom som er det sinte offer, intellektuelt, åndelig og materielt for fedrenes arroganse, dobbeltspill og åpenbare sløtledelse.

Denne fundamentale omvurdering er en sunn, men

smertefull utvikling, men nødvendig hvis «offshore Britain» skal kunne finne en plass politisk, økonomisk eller moralsk i den moderne verden som har etterlatt landet i en bakevje og truer med å anbringe det i det ekstremes kaos som har oppslukt store og små nasjoner, noe de middelaldrende vill erindre — som Sir Colin Coote minner oss om.

Sjokket ved Britannias vedvarende påkjennning ble dramatisert i februar gjennom spontane og usammenhengende angrep på den offisielle hemmeligholdelse og det lydenne så skjebnesvangert har gitt «the establishment» — en samklang som faktisk betegner et offentlig skrik, så radikalt og avgjørende at standardrettesettelsen fra «the establishment» om «knocking Britain», ikke er blitt brukt. Angrepene har vært treffende og den tause innrømmelse av denne kjennsgjerning er en fordel fra det urealistiske henimot noen erkjennelse av det moderne livs brutale kjennsgjerninger — en stråle av håp i den ellers så ugjennomtrengelige britiske tåke.

Hvorledes falt den mektige? Det er spørsmålet og temaet for de forskjellige angrep, som det kan være verdt å se nærmere på av forskjellige grunner, indre som ytre, og som vil bli gjort senere i denne avhandling.

1. Den samtidige tilsynkomst i løpet av 1 måned av disse forskjellige uimotsagte angrep dokumenterer døds-klokken til «the british establishment», det som har blufet både seg selv og verden gjennom ett århundre, og kan markere vendepunktet mot en hurtig utvikling av et meget forskjellig syn på nasjonens affærer, eller alternativt, mot en voldsom revolusjon, en slik som England ikke har kjent på 310 år — siden protektoren Oliver Cromwells død. Også dengang støtte to livssyn sammen, som de gjør idag: det fordums og det moderne. I dette land som i vid utstrekning betraktes som og som selv betrakter seg som «demokratiets hjemland» og som skaper av «Westminster-style parliamentarianism», får den katalysator som representeres ved de verbale angrep på systemet en historisk betydning både i England og ellers, for eksempel for Norge.

2. Debatten har sin relevanse utenfor Britannia når en tenker på revolter mot «the establishment», eller tendenser til det, i andre land, store og små: i Vest-Tyskland, hvor de lenge forskansede og svært suksessfulle kristelige

Secret Service-mannen og diplomaten Guy Burgess, som Philby fikk anbragt i Washington. Da han stakk av til Sovjet ble søkelyset også rettet mot Philby, men «the establishment» holdt sin hånd over ham til han selv forsvant.

demokrater er under press av studenter og NPD, i Frankrike, Spania og Portugal, hvor de atavistiske gallionsfigurer undertrykker ytringsfriheten og tygger drøv på fordums storhet som opium for massene, i Sovjetsamveldet, hvor underjordiske drønn underminerer den monolitiske struktur etter 50 års understøttet indoktrinering av umoderne dogmer, i USA, hvor den amerikanske drøm har utartet til rasekamp hjemme og en skjebnesvanger krig, og visjoner om et verdensomfattende hegemoni har forsvunnet nesten like hurtig som de oppstod, i Japan, hvor korrupsjon truer den kunstige likhet med demokratisk fremferd og den 13 år gamle konservative big-business-regjering nøler med å overta sitt internasjonale ansvar av frykt for de egne masser så snart nasjonen er gjenopprustet. Ja, selv i det lille Norge, som i likhet med større nasjoner, har levet på løgn i en generasjon under et humbug-«establishment», og studenter stiller ubehagelige spørsmål.

I alle disse land, og i andre, innhenter sannheten påfunn, forståelse og rett og slett falskneri. Legender opphører å beskytte de selvrettfærdige, propagandistene, forfalsknerne og leiebandittene. Kjennsgjerninger istedenfor oppspinn sildrer sakte, men sikkert ned til de lettroende førte. Slagordene fra en døende tidsalder avsløres og rettferd kan endog bli ydet de bedratte og underprivilegerte ofre. Slik er historiens buktede vei.

Det som har satt saken på spissen i England og avledet derfra i andre land, er det usannsynlige emne britisk etterretningstjeneste, eller mere eksakt, den rekke av spionasje-katastrofer som

kulminerte med avsløringen av Kim Philby og det alvorlige slag som har rammet til-liten til britiske institusjoner, det britiske hierarki og den britiske «way of life», med andre ord «the establishment».

Man kunne ha trodd at britene nå ville ha vært mettet med spionasjesensasjoner: de forsvunnene atomforskere, dr. Alan Nunn May (1946), dr. Bruno Pontecorvo (1949) og dr. Klaus Fuchs (1950), de «savnede diplomater», Donald Maclean og Guy Burgess, froskemannen «Buster» Grabbs forsvinningsnummer (1956), Georg Blake (1961), «Profumo-skandalen» og Vasall Tribunal (1963), Greville Wynne (1964) og D (Defence - forsvar) — opprøret i og utenfor parlamentet i 1967.

Men metningsgrensen ble aldri nådd gjennom disse foruroligende 21 år. Av en lang rekke grunner, bortsett fra «thriller»-aspektet i hver hendelse og den alminnelige frykt for nasjonal sikkerhet i sin alminnelighet, blandet med bekymring for den nasjonale anseelse. Den viktigste grunn til den tydelige og stigende offentlige interesse var følelsen av at noe mere enn teknikken ved vår spionasje og kontraspionasje var galt — at det var noe radikalt i veien med hele systemet, ibefattet den klasse menn som styrte det og filosofien bakom det — en følelse som ble understreket ved «navnene» som dukket opp.

Men denne følelse svulmet aldri riktig opp — atter av en rekke grunner: Nunn May, Fuchs og Pontecorvo var bare «vitenskapsmenn» og kunne betraktes som «forvirrede internasjonallister» som trodde på en verdensomspennende «pool of knowledge». Pontecorvo, Fuchs og Jack Profumo var alle av utenlandsk opprinnelse med fremmedartede navn, Pontecorvo og Blake var halvjøder. Vasall var en ingenting, Maclean og Burgess kunne beskrives som «svarte får» trass i deres bakgrunn i «the establishment». Ingen av dem kunne klassifiseres som «normal» overklasse-brite hevet over mistanke og kunne bringe begrepet «engelsk gentleman» i miskreditt. Det var alltid et alibi som gjorde det mulig for «the establishment» å dekke sin skrupelighet ved å fornekte forræderne.

Det kolossale forræderiet til et typisk, akseptert medlem av «the establishment» måtte til for å ryste det i sine grunnvoller, latterliggjøre dets aksiomer og inspirere en hovedreaksjon mot hele ordningen, avsløringen av «mesterspionen», Kim Philby, siste høst som «tredjemann» i Maclean-Burgess-skandalen. Han som det «gamle skole-slips kameraderiet» og «en

offiser og gentlemans æresbegreper» hadde beskyttet siden 1951 på bekostning av en veldig innsats av penger og trenete menn, sikkerhet og prestisje for den britiske nasjon og dens synkende tall av venner.

Den helligste institusjon og de mest eksklusive sirkler i Britannia ble grundig avsløret — public school-systemet, Oxbridge, Westminster-demokratiet og den antatt «ubestikkelige Civil Service», etterretningstjeneste i alle dens former, juristene, St. James clubland, country house-livet og hele dette «old-boy»-nettverket i sin helhet. Etter Philby kan det aldri få den samme innflytelse mere. For han var et mikrokosmos av dette «establishment» og enhver brite vet at det må finnes andre forrædere i deres midte. Ellers ville ikke Philby ha kunnet operere i årevis uten å bli oppdaget. Dette undergraver den sosiale solidaritet og overklasse-selvtilliten som holdt hele systemet gående. Løsten over Philbys venner, bekjente, kolleger, mestere og tåper, lyder som et leksikon over «topp-folk» i Britannia gjennom to generasjoner.

Toryer og sosialister kan lastes i like høy grad for Philbys suksess, fra Attlee-regjeringen, gjennom Churchill, Eden, Macmillan og Douglas-Home frem til Harold Wilson. Legg merke til Wilsons vrede over Harry Chapman Pinchers utfordring av D Notices i DAILY EXPRESS forrige år og eksplosive reaksjon over de avsløringer Foreign Secretary George Brown og Wilsons sikkerhetsrådgiver, George Wigg gav i SUNDAY TIMES med hensyn til Philby.

Disse to presse-initiativ ble korrekt diagnostisert som sviktende tillit til britiske institusjoner i sin alminnelighet og etterretningstjenesten i særdeleshet. Philbys flukt til Moskva bekreftet i sannhet mistanken om at det var noe radikalt iveien med «the british way of life» og førte til det hans ansvarlige kamerater og landsmenn mislikte — avsløring av et avdødd system og en senkning av moralen på høye steder. Det var hans sluttriumf som kommunistagent. «Der går, Gud hjelpe oss, en av oss» er nu den alminnelige frykt i kjernen av det politiske legeme. Det er for sent å rase over, søke utflukter eller endog beklage denne foruroligende tilstand. «The establishment» har fått et dødelig slag. Historien vil erkjenne at Philby avsluttet en æra i Britannia og fremla det uunngåelige spørsmål: «Hva nu?».

*

I artikkel nummer to kommer Hewins inn på presse-

Femogtyveårsjubileet . . .

(Forts. fra side 5.)

å arbeide der. Kjell Hanussen vet vel ikke annet om det enn det han senere har hørt av de store heimefronthelter og kildene han har øst av må være temmelig grumsete.

Forklaringen synes for oss å ligge temmelig nær når det gjelder spørsmålet om hvorfor den britisk-dirigerte Hjemmefrontledelse etter en innledende nøling, som Hanssen også nevner, mottok ordre fra oppdragsgiverne utenlands og så først fremstillet den nasjonale innsats av arbeidskraft som en innsats som skulle foregå i det krigsrammede Tyskland. De britiske arbeidsgivere, som selv medvirket til å blokere Norge for alle tilførsler, næret naturligvis ingen bekymringer for hvorledes det skulle gå med den norske befolkning og for å hindre at utskreven norsk arbeidskraft ble satt inn i arbeide av betydning for forsvaret av Norge var de rede til å la befolkningen ernæringsmessig gå til grunne. Av den grunn hetset de mot arbeidsinnsatsen og satte sine agenter og hjelpere i Norge igang med det samme. Hele den britiske og eksilpropagandaen gikk jo ut på å skape mest mulig uro i det okkuperte Norge, noe som igjen ville fremkalle tyske motforholdsregler — så brutale som mulig håpet man inderlig — og dette igjen ville føre til ny hets mot Tyskland — ikke bare i Norge, men i verdensopinionen. Ja, var en riktig heldig så kunne det føre til nettopp det man foregav å frykte: at tyskerne begynte å tvangsoverføre norsk arbeidskraft til Tyskland og bomberegneren der mot sivilbefolkningen. Mens fremmed arbeidskraft ble overført til Norge.

I den store ukepublikasjon NORSK ARBEIDSLIV, som ble utgitt av LO og Arbeidsgiverforeningen i fellesskap, gir bladets økonomiske med-

kommentarene til den tilstand han har skildret i denne artikkel og i en tredje artikkel beskjeftiger han seg så med de lændommer en i Norge bør trekke av det som har skjedd i Britannia. For, som han sier i et medfølgende brev til redaksjonen:

«Det offisielle Norge» har lenge støttet seg på Britannia og fremholdt det som et eksempel. Norske historikere har lenge tatt ordene til slike britiske politikere som Winston Churchill for selveste evangeliet. Og den norske offentlighet er i det store og hele gjennomsyret av britiske tankemønstre.»

arbeider, den tidligere FAR-MAND-redaktør Einar Hofstad en redegjørelse for den arbeidsinnsats som nettopp da var satt ut i livet. Vi gjengir fra artikkelen:

«For Norge betyr imidlertid denne mønstring en veldig økning av landets produktive kraft. Altfor lenge har vi sett på hvorledes store befolkningslag lite eller intet har hatt å bestille. Varemangelen og de uteblevne utenlandske tilførsler har lediggjort tusener på tusener Pappagutter og motedøtre har kunnet oppretholde en arbeidsfri og sorgløs tilværelse i kraft av opphavets formue eller lett tjente penger. I butikker, magasiner, på kontorer og tømte lagre har en hærskaare av mennesker gått og hengt og hatt det mer enn kjedelig. Andre har vært beskjeftiget med ting som meget lett kan unnværes, ja som i en alvorlig tid er en hån mot alt arbeid for sjølberging og forsyningsproduksjon. Alt dette skal nu inn i praktisk arbeid av betydning for landets forsvinninger og dets eksport og dermed sikringen av de tilførsler uten hvilke vi ganske enkelt ville ha sultet ihjel.

Hvis en tror at arbeidsmobiliseringen bare isker for at Norge kan produsere mer krigsnødvendige stoffer og varer, så tar en grundig feil. Sjølsagt må vi øke vår produksjon av malmer, kjemiske produkter og mye annet som brukes i krigsindustrien mer eller mindre direkte. Det vil imidlertid også bli ytet en vesentlig øket innsats i produksjonen av det vi sjøl trenger og som vi har hatt stort underskudd på. Dette underskudd er dekket ved tysk produksjon. Nu kan en ikke forlange at Tyskland skal stå rede til å dekke våre behov. Den totalitære krig betyr også at Tyskland først og fremst må produsere for egen regning, til dekning av sine egne krigs- og forsyningsbehov. Uansett våre bidrag til krigsforsyningen blir det derfor tvingende nødvendig for oss å øke vår egen matproduksjon og de mest påtrengende innenlandske forsyningsbehov. Dette betyr at det fra det norske landbruk og skogbruk må skaffes mer varer enn noensinne før. Vi trenger først og fremst mat og brensel. Men hverken landbrukets eller skogbrukets reserver er blitt utnyttet, hvilket som bekjent skyl-

des mangel på arbeidskraft — —»

Vi tror Hofstad her har satt fingeren på det fra et nasjonalt synspunkt vesentlige ved loven om nasjonal arbeidsinnsats. Men la oss gi ordet til direktør Guldberg i Arbeidsformidlingen, som i et intervju med NORSK ARBEIDSLIV besvarte spørsmålet om hva den arbeidskraft som skrives ut skal brukes:

«— Det er bestemt at utskrivningen til nasjonal arbeidsinnsats skal foretas av arbeidsformidlingen etter reglene i forordningen om arbeidshjelp til jord- og skogbruk av 27 mai 1941 og forordningen om arbeidskraft til særlig viktige samfundsoppgaver av 9. juli 1941 med seinere endringer. Dermed følger det også at arbeidskraften stort sett vil bli dirigert til de samme arbeidsområder som tidligere, nemlig til jordbruksarbeid, vedhugst, anlegg, bergverk, utbygging av veger, jernbaner m. v. Vi har et stort udekket behov for arbeidskraft som vi skal dekke med den utskrivning som no settes i verk.»

Og Arbeidsgiverforeningens administrerende direktør dengang, Chr. Erlandsen gir i et intervju med NORSK ARBEIDSLIV ingenlunde uttrykk for noen frykt for hva den utskrevne arbeidskraft skal benyttes til. Tvertimot forsikrer han om arbeidsgivernes lovlighet og lojale medvirkning:

«— Det er jo klart at bestemmelsene vil grine inn i mange menneskers tilvante forhold, og det virker selvfølgelig mer eller mindre ønskekende, iallfall til å begynne med. Det er imidlertid etter min mening av den største betydning at både bedriftsledere, arbeidere og funksjonærer opptrer sindig. En må gå ut fra at myndighetene håndterer bestemmelsene med konduite og under hensyntagen til den enkeltes stilling, innafor den mulighet som loven tillater, og det skulle da ikke være noen grunn til overdreven engstelse.

På forespørsel om hvorledes jeg mener at arbeidsgiverne vil etterkomme lovens bestemmelser, kan jeg bare si at jeg regner med at arbeidsgiverne som landets øvrige borgere vil etterkomme de bestemmelser loven pålegger dem. —»

Og la oss endelig gjengi noen linjer av en leder i NORSK ARBEIDSLIV om den nasjonale arbeidsinnsats:

«Enhver vil sikkert i sitt innerste måtte innrømme at det ikke er så overveldende mye den nasjonale regjering forlanger av oss i et øyeblikk da det nå slagmarkene i øst avgjøres om fremtidens Europa skal bli en rykende bolsjevikisk ruinhaug. Det forlanges ikke at vi skal gå mann av huse med våpen i hånd for å verge våre heimer og våre kjære, vår kultur og våre kirker, vår individualisme og vår rett til tro på fremtiden. Det forlanges ikke en gang at våre arbeidssføre menn og kvinner skal gjøre en innsats i det land som både i arbeid og i kamp bærer hovedbyrden i den europeiske forsvarskrig. Det som kreves er bare den selvfølgeligste ting at vi i denne tunge stund igjen skal vise oss som et samlet og ansvarsbevisst folk, at vi skal hjelpe oss sjøl og gjennom samlet organisert arbeidsinnsats skape forutsetninger for vår egen fremtid. Det forlanges at vi skal vise verden at vi ikke er en samling klynkende og klagende stakkarer, men et samlet folk som gjennom egen innsats skaper seg rett både til å ha en egen mening og å stille krav.»

Som sagt, vi tror ikke at «minnesangerne» i AFTEN-POSTEN og ellers med samt deres kilder, er enfoldige nok til å tro på sin beretning om Quislings skumle planer med den nasjonale arbeidsinnsats. Men hva skal så det hele tjene til? Hvorfor denne evindelige hets, og det i et blad som såvisst ikke har spilt noen imponerende rolle i den tid det gjelder? Hvorfor ikke heller forsøke å gi en ærlig og redelig orientering om det som skjedde på bakgrunn av det begge parter mente og mener?

Eller er den eneste aktivpost i løgnstaten Norge disse fordums hundretusen landsforrædere, som vel da regnes for verdensrekord på høyde med de siste verdensrekorder på skøyter.

Sigfried.

Månadsbladet
FRIHUG

Upolitisk og romsynt organ for sunn og nasjonal kultur, med artiklar om helse- og samfundsspørsmål, spannende fylgjetonger, dikt m.m. Fritt ordskifte om dei mest ulike emne: — Årspris kr. 25,—. Postgiro for bladpenger 80 821. Prøvenr. mot kr. 2,50 i frim.

Utgjevar: Erling Seim,
K i n n

For Ungdommen -

(Forts. fra side 4.)

har hver nasjon en stemme i hovedforsamlingen. Det vil si at en liten negerstat med f. eks 500.000 innbyggere har samme innflytelse som stormakten Sovjet med 210 mill. Alle de stater som er grodd opp som paddehatter utgjør en spesiell fare for den hvite rase. Men folk er jo så blåøyde at de ikke skjønner noen verdens ting. De går dessuten med skylapper.

Alle disse «gjestearbeiderne» burde sendes hjem igjen. Det som våre fedre har slitt for skal vel ikke disse syd-europeerne skumme kremen av, (som de alltid har gjort).

Alle ungdomsorganisasjonene i Norge stemmer mot norsk deltagelse i olympiaden i Mexico hvis Syd-Afrika får grønt lys. Om alle afrikanske stater, og Norge med, holder seg borte fra sommerlekene, får det visst ingen innvirkning på premielisten.

Stud. real.

SPEIELT KJENNETEGN

Da jeg ankom til Bjørkelangen skulle vaktstjefen fylle ut et skjema om den nye fange. Han spurte om personaliaopplysninger og jeg svarte. Men så klødde han seg i hodet: «Spesielle kjennetegn? Hva skal jeg sette der da?»

Jeg svarte at det fikk han finne ut selv. Så skrev han: «Liten mørk bart.»

Barten var anlagt for spøk kort tid i forveien. Så den var nok en god ledetråd hvis jeg skulle finne på å stikke av.

O.

Blind høne —

(Forts. fra side 2)

størst tyngde på dem som slapp fienden inn i landet, og som senere — etter manges mening — førte en lunken og klosset kamp for å gjenvinne det. Noe heroisk var det ikke over våre myndigheter — hverken før eller etter den 9. april.»

ANNELIESE PAROW
TANNINNSETNING

Trondheim
Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

Tannløge
MARTIN KJELDAAS
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

Arkitekt
HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 — Oslo

England og —

(Forts. fra side 5.)

etter heftig protest fra våre sjøfolks side, måtte England gi seg. Det er altså utelukkende våre sjøfolks fortjeneste at dette forsmadelige flaggskifte ikke fant sted. Ære være dem for det!

Benjamin Vogt skriver i sin bok at i tiden mellom den 9 april 1945 og inntil kvelden den 18. april hadde ingen nordmann overhodet forbindelse med den norske handelsflåte. I dette tidsrom herjet England utelukkende i egen interesse og sendte fra sitt utenriksdepartement direktiver til våre ambassader om viderebefordring av ordre til alle norske skip om å søke inn til de alliertes havner! Dette er bekreftet av vår ambassadør i Buenos Aires på det tidspunkt, ambassadør Andvord, i hans bok «Med hånden på hjertet». Da han den 12.—13. april 1945 protesterte mot det engelske direktiv, ble han truet med innberetning til det engelske utenriksdepartement! Da ga han og etter, dessverre.

Hadde våre sjøfolk i april 1945 hat kjennskap til rederens forhåndsdisponering av storparten av handelsflåten og dem selv til gunst for de allierte, og til regjeringens ulovelige sandvåstrøing av denne rederavtale i april 1945, ville sikkert mange sjømenns liv og lidelser vært spart.

Avtalen om bortdisponeringen av vår handelsflåte ble opphøyet til provisorisk anordning i statsråd den 22. april 1945. Det var alltså allerede i de dager vår regjering begynte på sin brede vei med denne form for uthuling av vår grunnlov.

I samme forbindelse kan det ha sin interesse å minne om at Hambro i det hemmelige stortingsmøte i 1945 som behandlet norsk «krigserklæring» til Japan uttalte at en må «være oppmerksom på at vår handelsflåtes kamp ikke vil bli regnet som krigsinnsats av den grunn at alle disse skip var chartret.»

Benjamin Vogt, som den Quislingeter han er, utelater selvsagt i sin bok at det hyretrekk som ble foretatt av Nortraship kom istand på Quislingminister Irgens initiativ, og ble med helhjertet bifall av Quisling, utbetalt sjøfolkenes familier her hjemme under okkupasjonstiden.

A.H.

Sovjetsoldat -

(Forts. fra side 4)

er rart med arrestanter som ikke kjenner hverandre, man blir fort venner. Her ble meninger utvekslet og til tidsfordriv spilte vi kort.

Maten vi fikk var elen-

SØDT OG LIFLIG

klank kronprinselige forlovelsesklokker over Norges land, og begivenheten ble mere enn behørig kommentert i tekst og spesielt bilder i allehånde publikasjoner. En fikk se bilder av kronprinsesse Haraldsens hele familie og venneskrets — fortrinsvis blant skipsredere — med samt onkler, tanter, katter, hunder og biler. Så nå er det vel ikke annet for arrangørene å vente på enn at eftertankens kranke blekhet skal innfinne seg. For oss nasjonale avgikk det norske kongehus ved døden da det i 1940 forlot det nedstødte norske folk og vendte tilbake til det England det var kommet fra. For alle andre som evner å se ut over hysterisk og sentimental bryllupsbegeistring må det vel virke som det norske monarki nu har begått selvmord for åpen scene. Og fred være med dets støv!

TERRORISTER OG SÅDANT MERE

Vi leser stadig i den norske dagspresse om noen onde og foraktelige terrorister og sabotører som efter at våpentillstand er sluttet generer den israelske okkupasjonsmakt på arabisk område. Avissene er fulle av indignasjon over disse barbarer, som de synes opptre i strid med både folkeretten og all anstendighet. Og alt dette høres jo overbevisende ut for de arme lesere, for dreier det seg ikke her til og med om offisielle telegrammer gjennom Norsk Telegrambyrå, som bruker samme betegnelser. Det eneste en og annen

dige greier. To hundre og femti gram brød, en liter kaffe og en liter suppe var hele vår dagsrasjon. Ved siden av vår celle var der enkeltmannsceller hvor de mer mistenkelige fanger, eller folk som hadde gjort noe galt mot tyskerne var plassert! Plutselig hørte vi noen skrike fra sidecellen og så hørte vi en tysk stemme som ropte «Partisan» til fangen. Vi hørte også slag mens fangen snart skrek, snart gråt. Dette gjorde et nedslående inntrykk på oss, vi følte oss åndelig nedfor. Men så fort vi hadde spist ferdig maten som vi hadde fått bragt inn, tok vi 40 mann til å synge og danse som vi ikke hadde alvorligere ting å tenke på. Og det beroliget oss litt.

leser av eldre årgang kanskje stusser over er at det skal være så meget mere forbrytersk og forkastelig å være arabisk heimefront enn for eksempel norsk. For var det ikke akkurat det araberne gjør nu som ble så berømmet her i Norge? Er det ikke nettopp slik virksomhet det skrives minneartikler og bøker om? Er det ikke dette det dreies filmer om og tales i kringkastingen om? Den eneste forskjell synes å være at de norske sabotører og terrorister, for å bruke dagens sprogbruk, ble dirigert av en fremmed makt, mens araberne ikke blir det. Når israelerne avliver slike terrorister, så merker en den undertrykte jubel i norsk dagspresse. Da tyskerne i sin tid gjorde det samme var de krigsforbrytere og barbarer. Og når en i Rhodesia henretter slike terrorister da hyler en hel verden. Er det oss det er noe galt med når vi ikke kan fatte en slik uhyrlig forskjell på Kong Salomo og Jørgen Hattemaker?

HVA SA VI?

Vi har her i FOLK OG LAND ved en rekke anledninger advart mot eftervirkninger i Norge av de britiske problemer med farvede immigranter. I den anledning beskyldes vi for å hylde «fascistiske rasefordommer». Nu leser vi imidlertid i AFTEN-POSTEN at «Øst-afrikanske immigranter kan bli problem hos oss». I teksten heter det videre: «Den nye loven som England vedtok natt til fredag med sikte på å begrense immigrasjonen av farvede immigranter fra Øst-Afrika

Resten av uken fikk vi noe bedre leveforhold, da ble vi overført til fjerde etasje, hvor cellene var ganske romslige i forhold til kjelleren, hvor vi sov på det støvete jordgulvet. Her fikk vi ligge på madrasser med et teppe over oss. Kosten ble endel forbedret med tyve gram margarin og en ostebit som pålegg på brødet.

En gang om dagen, en ca. 15 minutter, fikk vi lov til å oppholde oss på gårdsplassen for å få den nødvendige friske luft. Og der kunne vi snakke med de nyankomne fanger og høre nytt fra utenverdenen. Men ryktene var ikke akkurat lovende, tvertimot lammet de oss faktisk moralsk.

*

kan få betydning for de visumfri skandinaviske land, sier sjefen for Statens utlendingskontor, A. E. Jøraandstad, i en samtale med Aftenposten. Vi kan komme i den stilling at indere fra Kenya f.eks. som ikke kommer inn i England efter at loven nu er vedtatt vil ta opphold i Norge hvor det ikke kreves visum.»

NY FREMGANG FOR NPD

De tyske partipolitikere fra de gamle partier overgår hverandre ustanselig i forsikringer om forventet tilbakegang for de nye konkurrenter i NPD. Men dessverre for dem holder ikke de håpefulle prognoser stikk. NPD får derimot stadig større tilslutning for hvert valg. Ved to kommunevalg i Ruhrområdet nylig oppnådde partiet således henholdsvis 11,5 % og 5,9 % av stemmene. Sosialdemokratene måtte inkassere tapene. NPD driver også en aktiv valgkampanje foran valgene på delstatsforsamling i Baden-Württemberg i neste måned. Fra tidligere har partiet mandater i 6 av Bundestysklands 10 delstatfor samlinger. Ikke rart at Ulbrichtfolkene i sovjetsonen må gripe inn ved å nekte NPD-folk gjennomreise til Vest-Berlin. Og naturligvis også til ønen. Men dit har de vel ikke tenkt seg i første omgang iallfall.

SPARKET UT

Den jødiske forfatter J. E. Burg — kjent bl.a. fra bøkene «Schuld und Schicksal» og «Sündenböcke» er blitt ekskludert av menigheten i München. Burg er ellers et forfatternavn. Hans virkelige navn er Joseph Ginsburg. Grunnen til utstøtelsen er at Burg i sine bøker erklærer seg som en motstander av staten Israel og går inn for en forsoning mellom tyskere og jøder. Noe som naturligvis er utillatelig.

DE RETTE TIL Å ANKLAGE!

Hovedanklagere mot Tyskland for å ha anbragt fanger i konsentrasjonsleire har som kjent britene vært, trass i at det var de selv som under boerkrigen begynte med slike leire og drev dem på en så uheldig grusom måte at det vakte avsky over hele den siviliserte verden. Idag opptrer britene som hovedanklagere mot den rhodesiske regjering for å ha latt endel mordere og terrorister henge, trass i at det vel knapt finnes noe land i verden som så kon-

sekvent og ubønnhørlig har drevet med utryddelse av sine mordere — og andre — med hengning. Det måtte da være Sovjetsamveldet, som da også varmt slutter opp om de britiske angrep på Rhodesia. Det demokratiske hykleriet i England og i dets norske koloni blir mere og mere kvalmende.

LØSLATT MOT KAUSJON!

Og siden vi nå er inne på dette med mordere og deres behandling, så ble Rockwells morder Patler som nevnt dømt til 20 års fengsel og omgående løslatt efter at ukjente bakmenn hadde stillet en kausjon på 40 000 dollars. Så der har Rhodesia noe å lære!

NEGRENE I USA KREVER APARTEID!

Representanter for radikale negerorganisasjoner i USA holder i disse dager en kongress med sikte på dannelsen av en egen uavhengig negerstat i USA. Som territorium krever de fem sydstater South Carolina, Georgia, Louisiana, Mississippi og Alabama. Den planlagte negerstat skal være helt uavhengig av Washington og ha en uavhengig regjering med egne utenlandsrepresentanter. Det forlyder at man samtidig vil vedta en skarp resolusjon mot apartheid i Sør-Afrika. Det ville iallfall være i stilten.

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Collettsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapielig samvær.

Møtetid kl. 19.30.

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet efter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,50

Bruk postgironr.: 16 450

Utgiver A/S Folk og Land
Viking Boktrykkeri